

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 642/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniam Okresného súdu Čadca č. k. 4C/28/2018-237 z 2. marca 2020 a č. k. 4C/28/2018-280 zo 6. júla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. septembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) uvedenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby boli napadnuté uznesenia zrušené a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie a aby mu bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia.

2. Sťažovateľka bola žalobkyňou v konaní okresného súdu o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k rodinnému domu a hospodárskej budove. Okresný súd o žalobe rozhodol tak, že podielové spoluvlastníctvo zrušil, nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného oproti výplate ustupujúceho spoluvlastníckeho podielu sťažovateľke (38 450 eur) a zároveň rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Na odvolania sťažovateľky i žalovaného Krajský súd v Žiline rozsudok okresného súdu vo výroku o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva potvrdil a vo výroku o náhrade trov prvoinštančného

konania ho zmenil tak, že sťažovateľka má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 50 %. Napokon sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutí vo veci samej sťažovateľka doručila okresnému súdu špecifikáciu trov konania, ktorých sumu vyčíslila na 2 108,06 eur.

4. Okresný súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením vyššieho súdneho úradníka z 2. marca 2020 rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť sťažovateľky náhradu trov konania v sume 1 786,62 eur. Na rozdiel od sťažovateľkinej špecifikácie a nadväzujúceho vyčíslenia trov konania jej nepriznal nárok na náhradu trov konania za úkon právnej služby sťažovateľkou označený ako „*Spísanie a podanie návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva odoslaný odporcovi dňa 26.02.2018*“, a to z dôvodu, že tento úkon nepovažoval za účelne vynaložený v spore s poukazom na § 251 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Okresný súd zdôraznil, že síce vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) bola s účinnosťou od 15. júna 2019 doplnená o nové písmeno § 13a ods. 1 písm. d), podľa ktorého sa priznáva odmena za úkon právnej služby predžalobná výzva, no ustanovenie vyhlášky, ktorá je len podzákonným právnym predpisom, nemôže zmeniť znenie § 251 CSP, v ktorom je jednoznačne vyjadrené, že úspešnej strane sporu možno priznať len trovy konania, ktoré vznikli v čase od začatia súdneho konania do jeho skončenia. Vyhláška taktiež nie je vykonávacím predpisom vo vzťahu k Civilnému sporovému poriadku a ako podzákonný predpis žiadnym spôsobom nemôže meniť ani rozširovať zákonnú definíciu trov konania.

5. Okresný súd taktiež sťažovateľke nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia za úkon špecifikovaný ako „*Odpoveď na výzvu v predvolaní na pojednávanie dňa 15.01.2019*“, a to z toho dôvodu, že trovy tohto úkonu nepovažoval za účelne vynaložené, pretože skutočnosti, na ktoré bola sťažovateľka vyzvaná, mali byť do spisu doručené z jej vlastnej iniciatívy, avšak v danom prípade išlo o podanie realizované až na výzvu súdu. Sťažovateľka bola ako strana konania povinná v spore predložiť súdu všetky tvrdenia a dôkazy bez toho, aby ju súd musel vyzývať na doplnenie dôkazov. Za písomné podanie na súde týkajúce sa veci samej podľa § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky je podľa názoru okresného súdu potrebné považovať najmä spísanie žaloby, návrhu na začatie konania, odvolania, návrhov alebo podnetov na podanie mimoriadnych opravných prostriedkov a spísanie vyjadrenia k takýmto úkonom. Naopak, podaním vo veci samej nie sú návrhy a stanoviská na doplnenie dokazovania, žiadosti a návrhy procesného charakteru a podobne. Uvedené uplatnené úkony právnej služby tak nemožno považovať za podania týkajúce sa veci samej a zároveň tieto nie sú vymedzené v ustanoveniach § 13a ods. 1 písm. a) až h) ani v § 13a ods. 2 písm. a) až f) vyhlášky a neprichádza pre ne do úvahy ani použitie § 13a ods. 5 vyhlášky.

6. O sťažnosti sťažovateľky podanej podľa § 239 a nasledujúcich CSP okresný súd napadnutým uznesením sudcu zo 6. júla 2020 rozhodol tak, že ju zamietol. K prvému spornému úkonu právnej služby vo všeobecnosti uviedol, že priznať je možné len náhradu trov konania, ktoré vzniknú počas konania. Dovtedy nejde o trovy konania, aj keď sú tieto trovy navonok úzko spojené so súdnym konaním (napr. predžalobné písomné upomienky, predžalobné rokovania alebo pokusy

o mimosúdne riešenie sporu). Zhodnotil, že trovy predžalobnej výzvy predstavujú len náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, a tak si ich možno uplatniť priamo v žalobe popri istine, úrokoch či úrokoch z omeškania. Okresný súd zopakoval argumentáciu o vzťahu vyhlášky a Civilného sporového poriadku a napokon uzavrel, že sporný úkon právnej služby „*nebol uskutočnený v bezprostrednej súvislosti s konaním, keďže podmienkou pre začatie konania nie je výzva žalobcu adresovaná žalovanému na dobrovoľné plnenie*“.

7. K druhému spornému úkonu právnej služby okresný súd uviedol, že je povinnosťou žalujúcej strany označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a svoje tvrdenia podprieť dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. V danom prípade dôkazné bremeno bolo na sťažovateľke (žalobkyni). Súd nebol povinný zostavovať tvrdenia a dôkazy namiesto strany konania. Sťažovateľka s podanou žalobou doručenou okresnému súdu 25. apríla 2018 doručila aj [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorý však má len informatívny charakter a nie je možné ho použiť na právne účely. Rozhodnutie súdu o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam však predstavuje konštitutívne rozhodnutie, ktoré zakladá, mení alebo ruší obsah hmotnoprávneho vzťahu, a preto bola sťažovateľka povinná predložiť dôkazy k predmetu sporu, ktoré sú spôsobilé na právne účely. K sťažnostnej argumentácii založenej na zákone č. 177/2018 Z. z. o niektorých opatreniach na znižovanie administratívnej záťaže využívaním informačných systémov verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon proti byrokracii) v znení neskorších predpisov okresný súd dôvodil, že z nej nevyplýva pôsobnosť uvedeného zákona aj na konanie a rozhodovanie súdov v rámci dôkazného bremena.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. V ústavnej sťažnosti sťažovateľka tvrdí nesprekúmatelnosť uznesenia o zamietnutí jej sťažnosti. Záver okresného súdu o nepriznaní náhrady nákladov dvoch sporných úkonov právnej služby podľa sťažovateľky neobstojí a je neudržateľný, pretože nešlo o nevyžiadané (svojvoľné) úkony, ale o účelnú realizáciu základného práva na súdnu ochranu a základného práva na právnu pomoc.

9. K prvému úkonu sťažovateľka upriamuje pozornosť na § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý preferuje dohodu pred autoritatívnym vyporiadaním súdom. Predžalobná výzva, ktorá bola zaslaná žalovanému poštou pred podaním žaloby, predstavuje oprávnený a odôvodnený nárok, pretože označený úkon predstavuje účelný úkon právnej služby smerujúci k vymoženiu žalovaného nároku s cieľom predísť podaniu žaloby a súdnu sporu, preto je jeho účelnosť, a to i vzhľadom na jeho preventívnu funkciu a bezprostrednú súvislosť so žalobou, nespochybniteľná. Nadväzne odmieta výklad § 251 CSP presadený okresným súdom, pričom dôvodí, že v prípade takéhoto reštriktívneho výkladu by žiaden súd „*nemohol priznať náhradu TPZ za úkony príprava a prevzatie veci vrátane 1. porady s klientom (§ 13a ods. 1 písm. a/ Vyhlášky) a spísanie a podanie žaloby príslušnému súdu (§ 13a ods. 1 písm. d Vyhlášky) vykonané pred začatím konania, hoci ich účelnosť pre uplatnenie žalovaného nároku je nespochybniteľná*“.

10. K druhému úkonu sťažovateľka zdôrazňuje, že išlo o úkon vyžiadaný okresným súdom. Okrem toho vyjadruje presvedčenie, že podľa zákona proti byrokracii „*si súdy majú zabezpečovať z verejných registrov údaje*“. Vyžiadanie zo strany okresného súdu preto nebolo dôsledkom nesplnenia jej povinností ako žalujúcej strany sporu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. K namietanému porušeniu označených základných práv a práv sťažovateľky uznesením okresného súdu vydaným vyšším súdnym úradníkom z 2. marca 2020 ústavný súd uvádza, že jeho právomoc rozhodovať o ústavných sťažnostiach je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013, III. ÚS 358/2020, III. ÚS 403/2020, III. ÚS 415/2020). Inými slovami, ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je nástrojom ochrany základných práv nastupujúcich po vyčerpaní všetkých dostupných prostriedkov ochrany práv uplatniteľných v súlade so zákonom v systéme orgánov verejnej moci (porovnaj m. m. IV. ÚS 62/08, I. ÚS 279/09, II. ÚS 518/2020).

12. Proti uzneseniu okresného súdu z 2. marca 2020 mala sťažovateľka právo podať sťažnosť v zmysle § 239 a nasledujúcich Civilného sporového poriadku. Toto právo si aj uplatnila. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu potom ochranu poskytoval okresný súd obsadený sudcom. Preto v tejto časti ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

13. Pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu vydané sudcom (zo 6. júla 2020), z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (III. ÚS 66/2018).

14. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj nárok na náhradu trov konania (napr. I. ÚS 48/05, II. ÚS 272/08). Prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje každému základné právo na súdnu a inú právnu ochranu. Aj zákonná úprava platenia a náhrady trov konania obsiahnutá najmä v CSP určuje, či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy). Procesné predpisy, ktoré upravujú platenie a náhradu trov konania, treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu. Pritom treba dbať na to, aby nikto len z dôvodu, že uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu, neutrpel

materiálnu ujmu v dôsledku inštitútu platenia trov konania za predpokladu, že taký účastník konania bol úspešný, a to bez zreteľa na jeho postavenie v konaní (m. m. II. US 56/05, IV. US 147/08).

15. Ústavný súd nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu o náhrade trov súdneho konania. Vo všeobecnosti však platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

16. Sťažovateľka nesúhlasí s právnym posúdením jej predžalobnej výzvy (adresovanej žalovanému) okresným súdom, pričom svoj nesúhlas spája s porušením svojho základného práva na súdnu ochranu i práva na spravodlivé súdne konanie.

17. Ústavný súd nemá dôvod nesúhlasiť s *in abstracto* vysloveným právnym názorom sťažovateľky poukazujúcim na význam predžalobnej výzvy z pohľadu predchádzania súdnym sporom, ako aj z pohľadu potenciálu efektívneho i lacného vyriešenia sporu medzi subjektmi práva. Podstata dôvodov okresného súdu, ktoré viedli k nepriznaniu náhrady výdavkov vynaložených na predžalobnú výzvu, však nespočívala v opačnom vyhodnotení nespochybniteľného preventívneho významu predžalobnej výzvy. Kardinálnou otázkou bolo posúdenie, či náklady na právnu pomoc pri koncipovaní predžalobnej výzvy predstavujú trovy konania, ktoré sa následne po jej neúspechu začne podaním žaloby. Okresný súd nezaujal postoj, podľa ktorého sťažovateľke právo na náhradu výdavkov vynaložených na predžalobnú výzvu nesvedčí. Formálnou cestou jeho uplatnenia však nemal byť procesnoprávne založený nárok na náhradu trov konania, ale použitie hmotnoprávneho pravidla v § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého tvoria príslušenstvo pohľadávky okrem iného i náklady spojené s jej uplatnením.

18. Okresný súd teda neuprel právo sťažovateľky na kompenzáciu výdavkov vynaložených na spísanie predžalobnej výzvy. Práve preto sťažovateľkou kritizovaný reštriktívny (podľa názoru ústavného súdu skôr doslovný) výklad § 251 CSP (trovy konania sú všetky... výdavky, ktoré vzniknú v konaní...) predstavuje interpretáciu podústavného práva, ktorá nepodlieha revízii zo strany ústavného súdu netvoriaceho súčasť sústavy všeobecného súdnictva, a to dokonca ani v prípade, že by s takýmto výkladom ústavný súd nesúhlasil, resp. mal by mať odlišný názor.

19. K sťažovateľkinej argumentácii o zavedení pravidla lokalizovaného v § 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky s účinnosťou od 15. júna 2019 ústavný súd poznamenáva, že sa ňou zaoberal okresný súd v uznesení vyššieho súdneho úradníka, ako aj v uznesení sudcu. Zdôraznenie postavenia vyhlášky v hierarchii právnych predpisov, no predovšetkým vysvetlenie, že ustanovenia vyhlášky neupravujú obsah procesných právnych vzťahov medzi sporovými stranami v civilnom sporovom konaní, ale obsah hmotnoprávnych vzťahov medzi klientom a advokátom, keďže vyhláška vykonáva ustanovenia zákonných predpisov o advokácii, nie Civilný sporový poriadok, nepotrebuje

podľa názoru ústavného súdu žiaden ďalší komentár. Azda len na doplnenie a nad rámec dôvodov ústavnej sťažnosti i dôvodov napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd dodáva, že k zavedeniu predžalobnej výzvy ako úkonu právnej služby, za ktorý patrí advokátovi voči klientovi odmena, do vyhlášky došlo s účinnosťou od 15. júna 2019, teda v čase, keď už sporná, sťažovateľkou uplatnená predžalobná výzva bola spísaná i zaslaná žalovanému. Preto by akceptácia právneho posúdenia presadzovaného sťažovateľkou vedúceho k uplatneniu novoformulovaného § 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky na úkon realizovaný vo februári 2018 narážala bezpochyby i na právnu istotu žalovaného.

20. Ako irelevantný ústavný súd vyhodnotil aj argument odkazujúci na iné, vyhláškou odmeňované úkony právnej služby, ktoré síce časovo predchádzajú začatiu súdneho konania, no súdy napriek tomu výdavky na ne vynaložené považujú za súčasť trov súdneho konania. Pokiaľ totiž ide o prípad podľa § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky, odmeňujúce písomné podanie na súd alebo iný orgán alebo protistrane týkajúce sa veci samej, druhovo tu ide o úkony právnej služby, ktoré samé osebe bezprostredne vedú k začatiu konania, a teda majú za následok vznik procesnoprávných vzťahov, alebo o úkony adresované protistrane, čiže subjektu nie hmotnoprávných, ale procesnoprávných vzťahov, ktoré bez prebiehajúceho súdneho konania nemôžu existovať. Na druhej strane, pokiaľ ide o úkony právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky, teda prevzatie a prípravu zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, i v tomto prípade je vecou odôvodnenej úvahy konajúceho súdu, či takýto úkon právnej služby bude považovať za spĺňajúci parametre zakotvené v § 251 CSP. Výsledok úvahy súdu sa môže odlišovať v závislosti od toho, či zastúpenie bolo realizované výlučne s cieľom poskytovania právnej pomoci v pripravovanom súdnom konaní alebo ide o zastupovanie začaté v právnej veci s väčším časovým predstihom voči neskôr začatému konaniu v tej istej právnej veci, čo indikuje, že v momente realizácie neboli tieto úkony právnej služby motivované iniciovaním súdneho konania, ktorého potreba vznikla až neskôr.

21. Pokiaľ ide o druhý okresným súdom „neuznaný“ úkon právnej služby, i tu ústavný súd na prvom mieste zdôrazňuje svoju oddelenosť od všeobecných súdov, či má za následok, že ústavná sťažnosť nepredstavuje ďalší opravný prostriedok po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia všeobecného súdu.

22. Úvaha okresného súdu, uprednostňujúca procesnú zodpovednosť žalujúcej strany za dôkaznú kvalitu žalobného návrhu, nepredstavuje v aktuálnej právnej úprave civilného procesu, kladúceho dôraz na zásadu formálnej pravdy posilnenú koncentráciou a kontradiktórnym vedením procesu, koncept arbitrárny, či ústavne neudržateľný. Na sťažovateľkou kritizované posúdenie predmetného úkonu právnej služby okresným súdom teda nemožno nazerať len prizmou formálnej črty spočívajúcej v tom, že sťažovateľka odpovedala na výzvu súdu. Pozadím tohto vonkajšieho pozorovateľného prejavu bola nepovinná ústretovosť okresného súdu voči sťažovateľke, ktorá k žalobe pripojila listinné dôkazy majúce len informatívnu povahu. Ak teda okresný súd sťažovateľku výzvou v podstate upozornil na nedostatočnú dôkaznú silu ňou predložených listín, v podstate ju v parciálnej procesnej rovine zvýhodnil oproti žalovanému ako protistrane. Preto by potom uloženie povinnosti tomu istému žalovanému, aby náklady konvalidácie sťažovateľkinho vlastného pochybenia čo len čiastočne znášal, nepochybne narúšalo koncept spravodlivého usporiadania vzťahov sťažovateľky a žalovaného ako protistrán súdneho procesu.

23. Nedôvodná je i sťažovateľkina argumentácia zákonom proti byrokracii. Okresný súd tu dôsledne rešpektoval regulatívny obsah predmetného zákonného predpisu zahrňujúci novelizáciu veľkého množstva iných zákonov, medzi ktorými sa však Civilný sporový poriadok nenachádza. Sťažovateľkino tvrdenie, podľa ktorého v zmysle zákona proti byrokracii „si súdy majú zabezpečovať z verejných registrov údaje“, oporu v texte uvedeného zákona jednoducho nemá. Preto reakcia okresného súdu, ktorý zdôraznil, že zákon proti byrokracii nemá žiaden regulatívny dopad na problematiku dôkazného bremena v súdnom konaní, nesignalizuje žiaden nedovolený zásah do sťažovateľkinho základného práva na súdnu ochranu alebo jej práva na spravodlivé súdne konanie.

24. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietanú nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia zo 6. júla 2020, táto kritika je podľa názoru ústavného súdu celkom nedôvodná. Samotné odôvodnenie ústavnej sťažnosti dosvedčuje, že sťažovateľka poznala konkrétne dôvody, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu jej sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka uznesenia. Ak by bolo napadnuté uznesenie skutočne nepreskúmateľné, sťažovateľka by nedokázala sformulovať proti nemu konkrétne výhrady. V ústavnej sťažnosti však predniesla ciele a veľmi konkrétne formulované námietky voči právnym záverom okresného súdu mieriace voči argumentom okresného súdu, ktoré mali povahu zodpovedania otázok podstatných pre poskytnutie súdnej ochrany pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania.

25. V časti týkajúcej sa základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil žiadnu možnosť vyslovenia porušenia týchto práv uznesením okresného súdu vydaným sudcom. Ústavná sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Sťažovateľka v sťažnostnom petite navrhla vysloviť aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok i práva na pokojné užívanie majetku, v tejto časti však ústavnú sťažnosť napriek kvalifikovanému právnemu zastúpeniu nijako neodôvodnila, hoci podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde je povinnou náležitosťou návrhu na začatie konania aj jeho odôvodnenie. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu